

Canor TP10 - Fejben dől el

Most, hogy nemrég adtam vissza az Oppo HA-2-őt, mondhatni, benne vagyok a témában, így köthetett ki nálam mai tesztünk alanya, a Canor TP10-es hibrid fejhallgató erősítő. A Canor cég fél évvel ezelőtt már tiszteletét tette a TP 134-es csöves erősítőjével, így izgatottan vártam az egycsőves TP10-es érkezését.

Sokáig gondolkodtam, vajon mi lehet a TP kód jelentése a Canor termékeinél, a legkézenfekvőbb a Tube Power rövidítése lehet, ha érkezik még egy Canor, ígérem, megkérdezem a forgalmazót. A TP 10 egy klasszikus felépítésű, mondhatnánk azt is, hogy régmódi erősítő, méretes, minőségi alapanyagokból felépítve. Van benne anyag, hiszen a külső tápegysége nélkül is 3 kg, az egyszerű hasábformát 10 mm vastag alumínium előlap uralja, amelyen bekapcsolás után szépen átsejlik a Canor narancssárgán megvilágított logója. Gyönyörű! Kapunk még egy hangerőszabályzót és egy be és kikapcsoló gombot. A hátlapon találjuk a külső táp bemenetét, valamint az aranyozott analóg RCA bemenetet, aminek van egy hídba kötött kimeneti párja is, így nem kell az összekötőket a forráskészülék és a meglévő erősítőnk között dugdosni. Ami az erősítő belvilágát illeti, egy letisztult, nagyon szép végszerelésű nyomtatott áramköri lapot láthatunk, amely mutat némi hasonlóságot elődjével, az SH-1-essel. Jelentős az eltérés viszont a továbbfejlesztett, vasmagos külső tápegységben, amely stabil 16 V-al látja el a TP 10-et. Csőcsere is történt, hiszen már nem 12AX7-es, hanem 12AT7-es cső látja el az előfok szerepét. Ez gyakorlatilag egy ECC81-es cső, legalábbis Európában közkeletűebb ez az elnevezés. Előnye a 12AX7-el szemben hogy alacsonyabb feszültségről üzemel, ezért a várható élettartama hosszabb, valamint magasabb ellenállása lévén stabilabb a magas frekvenciákon. Azt a Canor nem közölte, hogy 6,3V@300mA, vagy 12,6V@150mA táplálja a csövet. Ami biztos: bejáratott és ellenőrzött cső kerül bele, mint minden termékbe, ami elhagyja a manufaktúra kapuit! A végerősítést Burr-Brown OPAMP-okra bízták, az összes kondenzátor gondosan válogatott polipropilén. Az ALPS típusú analóg hangerőszabályzó precíz csapágyazása gondoskodik a hangerő finom adagolásáról, egyébként pedig 30 és 300 Ohm közötti dinamikus fejhallgatókat tud fogadni. El is fogytak az érdemi információk, így rögvést rátérhetek a hangra. Két fejhallgatót használtam a tesztelés

során, egy vintage Sansui SS-50-et és egy új Audio Technica ATH-T500-at. Alapvetően az előbbit hallgattam többet, amolyan próbaképpen. Ez ugyanis egy 8 Ohm impedanciájú, két utas fejhallgató, ami, amellet hogy jó hangú, még meg is izzasztja az erősítőket. Az AT fülest pedig egyfajta kontrollként szerepeltettem, alkalomadtán kitérek a különbségekre. A TP-10 a nálam töltött 8 nap alatt folyamatosan bekapcsolt állapotban volt, huzamosabb, emelt hangerejű üzem mellett sem volt melegebb 35-36 C foknál. Forrásként, a klasszikus felállást követve egy Nordost kúpokon álló Philips CD614-es CD játszót és egy Siltech ST38-as összekötőt használtam. A kezelésről nem tudok sokat írni, hiszen mindössze a hangerőt tudjuk szabályozni, azonban ezt öröm használni: masszív érzetet keltő, finoman adagolható potenciométert építettek be a szlovákok!

Kezdjük talán egy kis filmzenével, szimfonikus zenekarra írva: aktualitása van manapság a Star Wars sagának, ezért következzen elsőként a „Main Title” (Varése Sarabande, VCD47201). Erőteljesen, nagy tüdővel indul a főcímmzene, a fúvósok, hm, meglepően jók! Akárcsak az üstdob, nagyon mélyre lemegy, de nem omlik el. Sőt, Ahogy haladunk a sűrűje felé, a finom, halk részletekre is ügyel ez a páros, leköveti a tuttkat is, pedig a komplexebb részeknél számítottam megingásra. Ugrok a „The Imperial March”-ra (a Birodalom Visszavágóból): képes átvinni az energiákat a membránokra, a felbontása egész jó (bár a mai csúcs fülesek ebben sokkal jobbak), a fúvósok szó szerint szenzációsak! Ezt korábban is észrevettem, van valami olyan sármja ennek a kombinációnak, ami nehezen foglalható szavakba. Erő és dinamika, végig jelen vannak. Jó volt ezt hallani. Műfajt váltok, azaz lemezt cserélek a lejátszóban: Annie Lennox „Medusa” című korongját teszem fel (BMG, LC 0316). Az első lemezek között volt, amit saját pénzből vettem anno, azóta is őrizgetem. Van rajta pár jó nóta, pl. a „Take me to the River”: van benne löket, lehunytt szemmel el tudom képzelni azt a kis, kocka alakú helységet, ahol Lennox énekel, a felbontás is inkább részletező, de inkább a melegebb, mint az analitikusabb stílusból. De ahogy haladunk előre fele a zenében, érzek némi zavarodottságot, összerosódnak picit a (z ének) hangok. Kontrollként kerül most be az AT füles, és egyből világos is lesz, hogy ebben bizony a Sansui vastagon benne van. A hangerőt visszább kell vennem, de így is lenyugszik minden, visszakapom a várt plasztikus és kontrollált hangot. A következő szám, amit kiválasztok a „Whiter Shade of Pale”. Ez jóval nyugodtabb szám, jobban is fekszik az öreg japánnak. Ragyogó hang, friss, mint az áprilisi szél, dús és teli érzélemmel a skót énekesnő hangja. A zene is áradó és inspiratív, próbálok elszakadni attól a tényről (nehogy befolyásoljon), hogy egyik nagy kedvencem ez a szám. Egy kis jófajta dzsessz muzsika következék, Monty Alexander-től, „Live at the Iridium” (Telarc, CD-83610). Vitathatatlanul ez a legjobb hangmérnöki munka, a minőségre garancia a kiadó (bár nekik is vannak gyengébb eresztései, régebben mintha jobban odafigyeltek volna...), a jó zenére pedig a négyes. A „The Work Song” az első szám,

(egyben nyitódal is) ismét megdöbbentő a felvétel igényessége! Egy nagyságrenddel jobb a zene minősége, ami sokat emel az élvezeti faktoron. Fekszik is a Canornak: tiszta, levegős és transzparens, sodró, egyszerűen a Red Book-ban sem lehetne másként írva. Annyira jó volt a klub atmoszférája, hogy azonnal belefeledkeztem a zenébe, amitől még az sem tántorított el, hogy nem a kedvenc fotelemben ültem, hanem egy kényelmetlen hokedlin. Alexander zongorajátéka sokáig csengett a fülemben a lemez meghallgatása után, a sok apró részlet pedig tényleg csak hozzátett az élvezetekhez: nyögés, dünyögés, a közönség összes megnyilvánulása egységbe forrt.

A bőgő, az pedig valami istenien zengett, a pergődob pedig, nem is tudom hallottam e jobb hangot a fejhallgatómból... Átugrottam a négyes nótára, „Happylypso/Funji Mama”. Távol-Keleti (japán?) motívumokkal átszőtt jazz, precíz basszussal és levegős zongorával. Vidám kis dal, szép teret rajzolt, bár a cinek kissé távolabbról szólnak, mint a nagy hifimen, egészen hallgatható, komplex megoldással állt elő a TP-10. Vitathatatlanul a legjobb hang eddig. Populárisabb zenét teszek fel, R.E.M., „Automatic for the People” (Warner, 9362-45055-2). „Drive”: folyékony, fülbemászó, Bill Berry hangja nagyon közel kerül hozzám, egységes. „Monty Got a Raw Deal”: a gitár nagyon jó, igazi élő feeling, a csörgődobok pedig, mintha nem is konzervzenét hallgatnák. Holdutazás következik, „Man ont he Moon”: ezt a számot mindkét füllel meghallgatom: az AT-vel nyíltabb és világosabb a hang, mondhatni hifisebb, a másik japánon hátrébb kerül az a bizonyos színpad, kinek ez, kinek az tetszhet jobban. Metallica jön, „Load” (Vertigo 532 618-2) és „Aint my Bitch”. Ezzel a lemezzel a banda kicsit visszavett a kemény rockos, metálos hangzásvilágból, a társadalmi problémák feszegetése helyett az egyéni, személyes (főleg Hetfieldé) gondok kiéneklése került előtérbe. Belecsapva a húrokba, nem sok idő kell, hogy belássam: az öreg fejesnek nem való ez a tempó, nem tudja összerakni folytonos egészé az anyagot. Külön-külön minden hangszer a helyén valónak hallatszik, de nem áll össze. Bezzeg az AT-n! Megindul, dübörög, a basszus mintha erőteljesebb is lenne, de a lényeg, zene van kérem! „King

Nothing”: itt is nagy előnyben van a fiatalság, bár csökken a generációk közti különbség, de levegősebb, gyorsabb, összeszedettebb az Audio Technica. A Canor pedig bebizonyította, hogy rockzenén is király. Utolsónak egy Dire Straits válogatáslemezt hallgattam meg, a „Sultans of Swing, (The very best of Dire Straits)”, ez is Vertigo kiadvány: 0600753016121. Ezt a lemezt csak egyben tudom meghallgatni, nem is emelnék ki egy számot sem, mind remek. Finom felbontású, jó ritmikájú hangot ad a Canor, mondhatnám, hivatkozhatnák a sokat emlegetett „nagyon zenei” kifejezésre, akármilyen is az. Nekem összeállt zenévé, nem emelt ki semmit, összhangban maradt a két komponens egymással. Tudom, a jó felvétel (forrás) pótolhatatlan előnyt jelent, Knopfler gitárjátéka lenyűgöző volt, minden hifis allűr nélkül mondom.

Összefoglalva, a Canor TP-10-et bátran ajánlom minden fejhallgató-kedvelőnek, valami komoly fülessel használva hosszú távra megoldódna vele az erősítés problémája. Specifikációi kissé alulméretezettek, pedig talán még egy 600 Ohmos csúcs fejhallgatóval is párosítható lenne! A próba lehetősége adott, vigyük magunkkal kedvenc fülesünket, dugjuk bele, hátha szerelem lesz e nyers aktusból.

Forgalmazó: **Audio Centrum**